

ΟΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!

ΜΙΑ έκπληκτική είδησι δημοσιεύτηκε τελευταία στα «Κινηματογραφικά Νέα» της φιλομουπόλεως: Η δολοφάνθη Τζούν Νάιτ, η γλυκειά Μπέττυ Φούρνες, η χαριτωμένη Ρενέ Σαιν-Σύρ, ή γοητευτική Μώρην Ο' Σούλλιθαν, ή αισθηματική Μαίρη Καρλάουλ και ή ευγενικιά Ντανιέλ Νταριέ απογοητευμένες, γράφει το περιοδικό, από τις έρωτικές ιστορίες τους, ώρκισθησαν ποτέ πειά να μην αγαπήσουν! Τήν έκπληκτική αυτή δήλωσί τους τήν υπογράφουν φαρδιά-πλατειά με τὰ όνόματά τους και παρακαλούν τούς θαυμαστάς του ταλέντου τους και τής ωμορφιάς τους να μη τολμήσουν να τούς μιλήσουν από δω και πέρα για έρωτα. Και σ' αυτή τήν παράδοξη δήλωσί τους καταλήγουν με τ' ακόλουθα συγκινητικά λόγια:

«...» Αν πραγματικά νοιώθετε μιὰ σφιτάθεια για μᾶς, αν είσαστε ειλικρινείς και μᾶς εκτιμάτε, αν μᾶς αναγνωρίζετε τὸ δικαίωμα να ζήσουμε, σᾶς παρακαλοῦμε να μη ταραξίτε πειά τήν γαλήνη τής ψυχῆς μας με τις αισθηματικῆς φράσεις σας. Θέλουμε να μᾶς λυπηθῆτε. Θέλουμε να μᾶς βοηθήσετε να θεραπευθοῦμε από μιὰ ἀρρώστια που ζόντεψε να μᾶς ὀδηγήσει πολὺ γρήγορα στὸν τάφο. Ὁ έρωτας στάθηκε πάρα πολὺ κακὸς μαζί μας. Τρόπωσε στήν καρδιά μας, τή δηλητηρίασε με τις ἀπογοητεύσεις του κ' ἔστειρα ἔφυγε ἀπὸ αὐτήν, αφήνοντάς μας σὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἀπόγνωσι. Ποτὲ δὲν μᾶς ἔκανε να δοκιμάσουμε μιὰ ὥρα ἀληθινῆς εὐτυχίας. Αφήστε μας λοιπὸν να τὸν μισοῦμε. Βοηθήστε μας να γανοῦμε δυνατές!»

Οἱ Ἀμερικανοὶ φυσικά, ὅταν διάβασαν αὐτὴ τὴ δήλωσι τὰ ἔχασαν! Δὲν τολμοῦσαν μάλιστα να πιστέψουν ὅτι ἦταν ἀληθινή. Νόμισαν ὅτι πρόκειται για μιὰ πρωτότυπη ρεκλάμα αὐτῶν τῶν ἔξη «αστέρων». Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλησα να τούς θγάλω ἀπὸ τήν πλάνη τους κ' ἔκρινα καλὸ να ἐπισκεφθῶ αὐτές τις ἀπογοητευμένες βεντέττες, να συζητήσω μαζί τους και να προσπαθῶ να ἐξακριβώσω γιατί μισοῦν τὸν έρωτα. Καὶ μὰ τήν ἀλήθεια, δὲν ἀπέτυχα σ' αὐτὴ τήν προσπάθειά μου. Τὸ μυστικὸ δὲ τής ἐπιτυχίας μου ἦταν τὸ ὅτι ἤμουν γυναίκα! Κι' ἄς δοῦμε πρῶτα τήν ὡμορφη Τζούν Νάιτ.

Ἡ Τζούν Νάιτ στὸ Χόλλυγουντ εἶνε πασίγνωστη για δύο πράγματα: για τὸ πλαστικὸ σῶμα της και για τὴ μεγάλη περιουσία της. Ἡ κακὲς γλωσσες μάλιστα λένε ὅτι τὸ πρῶτο τὴ βοήθησε πάρα πολὺ για ν' ἀποκτήσει τὸ δεύτερο. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο που θὰ πρέπει να ξέρετε εἶνε τὸ ὅτι ἡ Τζούν Νάιτ ἔχει ἢ μᾶλλον εἶχε μιὰ τρυφερὴ καρδιά, που τήν πλήγωνε ἢ μοναξιά κ' ἢ ἐγκατάλειψις.

— Κάθε φορά, μου ἐξωμολογήθηκε ἡ Νάιτ, που ἕνας ἄνδρας ἔμπαινε στή ζωὴ μου, ἢ ψυχὴ μου τοῦ δίνονταν μ' ἐμπιστοσύνη γιατί, μὰ τήν ἀλήθεια, πάντα εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα. Ἡμουν ἴσως ἢ μόνη γυναίκα που δὲν θασάνισα τούς ἄνδρες και δὲν τούς ἔκανα να πληρώσουν πολὺ ἀκριβὰ τήν ιδέα τους να μ' αγαπήσουν. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος συγκινοῦσε τήν ψυχὴ μου, δὲν δίσταζα ἀμέσως να τοῦ χαρίσω τήν εὐτυχία. Οἱ έρωτές μου, γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, δὲν διαρκοῦσαν πάνω ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὅλοι τους μ' ἐγκατέλειπαν με τις ἴδιες κοινὲς και προσβλητικῆς φράσεις, μόλις καταλάβαιναν ὅτι εἶχα κάνει μιὰ νέα γνωριμία, ὅτι εἶχα θρῆ τὸν ἀντικαταστάτη τους. Ὅλοι τους ἦσαν ἴδιοι. Ἀκόμη και στὸν τρόπο που θύμωναν. Καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτούς δὲν θρέθηκε να μ' ἀρπάξει ἀπὸ τὴ μέση, να με σφίξει στήν ἀγκαλιά του και να μου φωνάξει:

— Σ' αγαπῶ, γι' αὐτὸ θὰ πολεμήσω να σὲ κάνω μόνο δική μου!

Σκέφθηκα μάλιστα ὅτι ὁ έρωτας για τούς ἄνδρες εἶνε αὐτὴ ἢ ἐπιθυμία τους. Ὅταν τήν ἱκανοποιήσουν θεραπεύονται, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἕνας πεινασμένος χορταίνει καλὰ τήν πείνα του κ' ἔστειρα ἀηδιάζει ὅταν τοῦ μιλοῦν και για τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά!

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε αισθηματῖα. Γι' αὐτὸ δὲν ἀξίζει ἢ γυναῖκες να τούς αγαποῦν. Ὅλες τους πρέπει να κηρύξουν πόλεμο κατὰ τοῦ έρωτος. Ὁ έρωτας εἶνε ἢ παγίδα που μᾶς στήνουν οἱ ἄνδρες για να πιάνουν τις καρδιές μας και να μᾶς κάνουν σκλάβους τους. Ἀν θέλουμε λοι-

πὸν τήν ἐλευθερία μας, πρέπει να ἔχουμε ὡς σύμβολο τὸ: «Κάτω ὁ έρωτας». Μιὰ γυναίκα που δὲν αγαπάει, ξέρετε να ἐκμεταλλεύεται τὸν ἄνδρα και να παίρνη ἀπὸ αὐτὸν ὅ,τι τής ἀρέσει. Μὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι δὲν θὰ ἔχη πειά στενοχώριες και θάσανα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ που ἔπαψα να αγαπῶ τούς ἄνδρες, εἶμαι εὐτυχισμένη».

Κι' ἀλήθεια, ἡ Τζούν Νάιτ αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ φαίνεται πιὸ δροσερὴ και πιὸ ὡμορφη.

Ἄλλ' ἄς δοῦμε και τί λέει ἢ τόσο γλυκειὰ και σοβαρὴ Μπέττυ Φούρνες. Πῶς πῆρε τήν ἀπόφασι να διώξει τὸν έρωτα και να τοῦ... ἀπαγορεύσει τήν εἴσοδο στήν καρδιά της;

Ἡ Μπέττυ Φούρνες δὲν ἀπογοητεύθηκε ποτὲ, μὰ εἶχε τήν ἀτυχία να παρακολουθήσει τὸ αισθηματικὸ δρᾶμα μιᾶς φίλης της και τόσο τρομοκρατήθηκε, ὡστε ὡρκίσθηκε να μην ἀγαπήσει.

— Ὁ έρωτας, μου δήλωσε, ὅταν αἰχμαλωτίσει καλὰ τήν καρδιά μας, τὴ ματώνει και τήν κομματιάζει. Τὸ πρόσεξα αὐτὸ τὸ πράγμα στή φίλη μου τὴ Μύριαμ. Ἡ δυστυχισμένη ἀγάπησε ἕναν ἄνθρωπο θάναυσο και κτηνώδη κ' ὑπέφερε κοντὰ του ὅλες τις δοκιμασίες μιᾶς μάρτυρος. Τέλος σκοτώθηκε μη ἀντέχοντας τήν ἐγκατάλειψι του. Κι' ὡστόσο ἢ Μύριαμ ἦταν ὡμορφη σάν ἄγγελος κ' εἶχε ὅλα τὰ προσόντα για να γίνῃ εὐτυχισμένη. Μὰ ἦρθε ὁ έρωτας μέσα στήν καρδιά της και τήν τσάκισε. Ἐχω δίκιο λοιπὸν να τὸν φοβᾶμαι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κίολας ἢ σχέσεις μου μ' ἕναν ἄνδρα, ὅσο στενὲς και ἂν ἦσαν, ποτὲ δὲν ἔφτασαν μέχρι τήν καρδιά! Τὸν ἀφήνα φυσικά να μου λέη: «Σ' αγαπῶ», «σὲ λατρεύω», μὰ μου ἔκανε αὐτὸ τήν ἴδια ἐντύπωσι σάν να μου ζητοῦσε να τοῦ δώσω ἕνα τσιγάρο!»

Ἡ Ρενέ Σαιν-Σύρ ὅμως ἔχει πολὺ πικρὴ πείρα ἀπὸ τὸν έρωτα, γιατί ὑπῆρξε ἀτυχῆ σ' ὅλες τις αισθηματικῆς της ιστορίες. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μιὰ κακία μοῖρα τήν κατεδίωκε. Ὅσοι ἄντρες ἀπησχόλησαν τήν καρδιά της, δὲν ἦσαν ἀξιοὶ τής ἀγάπης της, δὲν τής ταίριαζαν και δὲν μποροῦσαν να τήν καταλάβουν. Ἡ Ρενέ Σαιν-Σύρ ὡστόσο μέχρι τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε τήν ἐλπίδα ὅτι θὰ θρισκόταν ὁ πραγματικὸς φίλος της. Κι' ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι τὰ λεφτὰ κάνουν τούς ἄνθρώπους ἐγωϊστὰς και τούς συνηθίζουν στις εὐκόλες κατακτήσεις, ἀποφάσισε ν' αγαπήσει ἕναν φτωχὸ. Πράγματι ἔρριξε τὰ δῖχτυα της σ' ἕνα νόστιμο κομπάρσο τῶν στούντιο. Θέλετε τώρα τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τής δοκιμῆς της; Εἶνε, μὰ τήν ἀλήθεια, ἐκπληκτικὸ. Ὁ φίλος της κολακεύτηκε τόσο ἀπὸ αὐτὴ τήν προτίμησί της, ὡστε τὸ μυαλὸ του πῆρε ἀέρα. Νόμισε ὅτι ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ὑπέθετε, ὅτι ἦταν ἕνας πραγματικὸς γόης. Καὶ ἄρχισε να παίξει τὸν ρόλο τοῦ «φίλου τής καρδιάς», να παίρνη λεφτὰ και να ἐκβιάζει τήν ὡμορφη Ρενέ Σαιν-Σύρ. Κι' ἐκεῖνη φυσικά τοῦ ἔδωσε μιὰ μέρα τὰ παπούτσια στὸ χέρι και θρῆκε τήν ἡσυχία της.

Ἡ Μώρην Ο' Σούλλιθαν, ἢ τέταρτη βεντέττα τής σταυροφορίας κατὰ τοῦ έρωτος, ἔχει κι' ἐκεῖνη, καθὼς μου ἐξωμολογήθηκε, ἕνα σωρὸ λόγους να μισῆ τὸν γιοῦ τής Ἀφροδίτης. Διαρκῶς τήν γελοῦσε και τήν θασάνιζε. Ἡ Μώρην Ο' Σούλλιθαν εἶχε τήν ἀτυχία ν' αγαπάει πάντα τούς ἄνθρώπους που τήν περιφρονοῦσαν ἢ δὲν τήν πρόσεχαν. Τούς ἄνδρες δηλαδή που μέναν ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τήν ὡμορφιά της. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τὸ τραγικὸ μαρτύριό της.

— Κάθε φορά, μου εἶπε, που ὁ έρωτας ἔμπαινε στήν καρδιά μου, γινόμουν σάν τρελλὴ και ἐξευτελιζόμουν ὅσο καμμιά ἄλλη γυναίκα. Ὅστόσο δὲν κατάφερα τίποτε. Καὶ τότε κυριεύομουν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ και θανάσιμη ἀπογοήτευσι. Γι' αὐτὸ σιγά-σιγά ἄρχισα να μισῶ τὸν έρωτα και πρόθυμα θὰ τὸν στραγγάλιζα για να γλυτώσουν ὅλες ἢ γυναῖκες ἀπὸ τὸ μαρτύριό του».

(Συνέχεια στή σελίδα 55)

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΛΑΤΣΗ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 38)

τούσε τὸ ἀραιὸ ἐκκλησιασμά, τὸ Εὐαγγέλιο αὐτό;

— Τ' ἀκούσαμε, παπούλη μου.

— "Ἐ τότε, ἀφοῦ τ' ἀκούσατε, εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὸ ξαναδιαβάσω καὶ νὰ σᾶς χασομερήσω. Πηγαίνετε νὰ ταΐσετε τὶς κόττες σας.

Βολικὸς παπᾶς.

"Ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι. Ποτὲ δὲν ἦταν ἡ ἐκκλησία τόσο καλὴ καὶ στοργικὴ γιὰ τοῦ κοσμάκη τὶς δουλειές.

Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὅταν πέθαινε κανεὶς.

Τότε ἦσαν ὅλοι μαζευμένοι τριγύρω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ θὰ πιανόταν ὁ παπᾶς πού δὲν ἤξερε νὰ ψάλλῃ. Ἄλλὰ ὁ πονηρὸς Μπλατσιώτης καὶ πάλιν τὰ ἐμπάλωνε. "Ὅταν τὸν καλοῦσαν νὰ διαβάσῃ στὸν πεθαμένο τὴν εὐχή, αὐτὸς ἔβγαζε ὅλον τὸν κόσμον ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη.

— Φύγετε τώρα ἐσεῖς, τοὺς ἔλεγε. Εἶσθε ἀμαρτωλοί. Δὲν κάνει ν' ἀκούτε τὰ θεοτικὰ διαβάσματα. Γιὰ νὰ πιάσουν τὰ διαβάσματα, πρέπει νὰ τὰ διαβάσω μοναχὸς μου.

Μιὰ-δυὸ οἱ χωρικοὶ γενήκανε περιέργοι.

— Τί διάβολο διαβάσματα εἶνε αὐτά, λέγαν ἀναμεταξύ τους, πού δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς;

Καὶ μιὰ ἡμέρα τὸν ρώτησαν;

— Πῶς οἱ παλῆοι παπᾶδες τὰ διάβαζαν μπροστά μας;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς σάν ἐκείνους. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοὺς παπᾶδες καὶ ἔχω τὰ δικά μου τὰ τροπάρια.

"Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πρὸ πονηροὺς τοὺς χωριανούς, σκανδαλιστὴκε λιγάκι ἀπὸ τὶς περιέργες εὐχές τοῦ Μπλατσιώτη τοῦ παπᾶ, καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Μωρὲ, ἐγὼ θὰ κάνω τὸν πεθαμένο γιὰ ν' ἀκούσω τί διαβάζει.

Καὶ ξαπλώθηκεν ὁ χωριάτης καταγῆς καὶ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καλέσανε τὸν παπᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

Σάν τοὺς ἔβγαλεν ὁ Μπλατσιώτης ὅλους ἔξω καὶ σάν δὲν ἤξερε καὶ τί εὐχὴ νὰ πῇ, ἄρχισε νὰ ψελλίξῃ τὸ μπλατσιώτικο τραγοῦδι τοῦ «τρανοῦ χοροῦ» τῆς Σουλτάνας Βιργινιάδας:

Κι' ἦταν μεγάλος ὁ χορὸν
Σουλτάνα — Σουλτάνα,
κι' ὁ τόπος ἦταν λίγος,
Σουλτάνα — Βιργινιάδα...

Ὁ πεθαμένος σάν ἄκουσε τὰ ψαλτικὰ αὐτά, ἄρχισε νὰ χαμογελάῃ, ὅταν τὸν θλέπη ὁ παπᾶς.

— Μπα! λέει. θρυκολάκισσε ἐτοῦτος,

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ θυμιατῆρι στὸ κεφάλι.

— "Αἰ στὸ διάβολο, τοῦ φώναζε. Κάτσε ἡσυχὰ ἐκεῖ, ὥσπου νὰ τελειώσω!

Μὲ τὸ χτύπημα ὁ χωρικός θέλησε νὰ πεταχτῆ ἐπάνω νὰ σωθῇ. Ἀρπάζει λοιπὸν τὸν παπᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸ θυμιατὸ, τοῦ δίνει τρίτη καὶ τέταρτη στὸ κεφάλι, ὥσπου τὸν ἀφήκε ξερὸ καταγῆς στὸ πάτωμα.

Κι' ἀμέσως ὕστερα βγαίνει θυμωμένος ἔξω καὶ λέει στοὺς χωριάτες, πού περιέργοι περίμεναν, γιὰ τὸ ἄκουσαν τὸ θόρυβο καὶ δὲν ἔβλεπαν τί νὰ ποῦν:

— Ἀκούστε ἐδῶ, θρὲ χωριανοί: "Ἄλλοτε τοὺς πεθαμένους σας νὰ τοὺς ἀφήνετε νὰ πεθαίνουνε γιὰ καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς φέρνετε σ' ἐμένα.

— Τί λὲς αὐτοῦ, παπούλη μου;

— Ἐκεῖνο πού σᾶς λέω. Τί κυττᾶτε σάν χαζοί; Νὰ ἐτοῦτος πού μοῦ φέρατε, λιγάκι ἀκόμα ἂν δὲν πρόφταινα, θὰ μούβγαζε τὸ λαρυγγί!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 21)

Ἡ Μαίρη Καρλάουλ ὅμως ἔχει ἕναν ἐντελῶς δικό της λόγο νὰ εἶνε ἐναντίον τοῦ ἔρωτος.

— Μ' ἀρέσουν, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ὅλοι οἱ νόστιμοι ἄνδρες. Καταλαβαίνετε λοιπὸν σὲ τί δύσκολη θέσι μὲ θάζει ὁ ἔρωτας καὶ τί θάσσανα μοῦ δημιουργεῖ. Μὲ κάνει νὰ γίνωμαι ψεύτρα, ὑποκρίτρια καὶ συχαμένη. "Ἄν ὅμως δὲν ὑπῆρχε, θὰ μποροῦσε κάθε γυναῖκα νὰ χαρῆ χωρὶς θάσσανα τῆ ζωῆς της καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴ γνωριμία ἕνα σωρὸ ἄνδρων».

"Ὅσο τώρα γιὰ τὴν χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, αὐτὴ μισεῖ τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ ποτὲ δὲν ἔχει ἔρθῃ στὴν καρδιά της. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, αὐτὴ ἢ θεντέττα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας τὴ θεωροῦν στὸ Χόλλυγουντ ὡς ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 14)

τα, ἔφερε σὲ φῶς ἕνα σωρὸ συνταρακτικὲς ἀποκαλοφειές. Ἐκείνη ἡ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἕνα θαῦμα τέχνης. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόντουσαν δυὸ ἐπίσης μικροσκοπικὰ φιλμ, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν ἀμέσως στοὺς χημικούς. Ἡ ἐμφάνισις τους, καθὼς καὶ ἡ μεγένθυσίς τους ἔφερε σὲ φῶς ὅλη τὴ δρᾶσι τοῦ Ροῦντολφ "Ἐς ὡς κατασκόπου. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φιλμ ἦταν φωτογραφισμένο τὸ νέο σχέδιο τοῦ Μπέρκνερ γιὰ ἕνα μηχανήμα, πού βοηθοῦσε τὰ πολυθόλα στὴν εὐθυβολία, κατὰ τὴν ὥρα τῆς πτήσεως τοῦ ἀεροπλάνου.

Ὁ ἀρχιμηχανικός Μπέρκνερ, ὅταν ἔμαθε αὐτὲς τὶς ἀνακαλύψεις δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ «διάβολος» πού βοηθοῦσε τοὺς "Ἄγγλους: ἦταν ὁ γιατρός Ροῦντολφ "Ἐς. Κάθε τσιγάρο πού ἀναθε στο ἔργαστήριό του μὲ τὸν σατανικὸ ἀναπτῆρα του, ἰσοδυναμοῦσε μὲ μιὰ φωτογραφία!...

Μὰ γιὰ τί εἶχε δυὸ ἀναπτῆρας ὁ κατάσκοπος γιατρός; Ἄπλουστατα, γιὰ τὴν χρησιμοποιοῦσε πάντα τὸν ἀληθινὸ ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἄφηνε μάλιστα στὰ χέρια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ τὸν περιεργάζονται μὲ τὴν ἀνεσί τους. Ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ φωτογραφήσῃ ἕνα πρόσωπο, ἕνα σχέδιο ἢ ἕνα ὀχυρωματικὸ ἔργο, χρησιμοποιοῦσε τὸν ἄλλον ἀναπτῆρα, μὲ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή, χωρὶς φυσικὰ νὰ προκαλῆ τὶς ὑπόνοιες τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνάκρισις ὅμως ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀνεκαλύφθη, δηλαδή, ὅτι ὁ Ροῦντολφ "Ἐς εἶχε κλέψῃ τὰ πιστοποιητικὰ ἑνὸς γιατροῦ πού εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο καὶ παρουσιαζόταν μ' αὐτὰ ὡς Γερμανός. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Τζαίημς Γκρέυ, "Ἄγγλος κατάσκοπος.

"Ὑστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ Γκρέυ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού θὰ ἐξετελεῖτο, ὁ σατανικός αὐτὸς Γκρέυ κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ἦταν ὁ τολμηρὸς ἀρχικατάσκοπος Τζαίημς Γκρέυ, πού σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λονδίνο, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

σκαν μιὰ λύσι. Καὶ προχώρησαν σωστὲς τρεῖς μέρες στὸ δάσος. Ἐνα πρωὶ ὅμως ὁ Κρεπί εἶδε ἕνα τεράστιο φεῖδι νὰ τοὺς πλησιάζῃ. Μάταια κ' οἱ δυὸ, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴ φρίκη τους, προσπάθησαν ν' ἀμυνθοῦν. Τὸ φεῖδι δάγκωσε τὸν Μπονάρ στὸ χέρι κι' ἔφυγε γρήγορα. Ἦταν δὲ τόσο κεραυνοβόλο τὸ δηλητήριό του, ὥστε, παρὰ τὶς βοήθειες τοῦ Κρεπί, ὁ Μπονάρ πέθανε! Ὁ Κρεπί τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σέρνει μαζύ του ἕναν πεθαμένο. Στὴν ἀρχὴ αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν τοῦ ἦταν δυσάρεστο. Ἐπειτα δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φίλο του γιὰ νὰ τὸν φάνε τὰ τσακάλια. Οὔτε πάλιν νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πόδια μὲ καμμιά πέτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Δὲν θαστοῦσε ἢ καρδιά του. Προτίμησε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ μέρα τὸ πτώμα μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομαχτικὴ ζέστη ἄρχισε νὰ σαπίζῃ, νὰ γεμίξῃ σκουλήκια καὶ νὰ γίνετα ἕνας πολλτὸς πράσινος. Συγχρόνως τάγματα ὀλόκληρα μυῖγες ἀκολουθοῦσαν τὸν Κρεπί, ζητώντας νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους, καὶ κοπάδια τσακαλιῶν.

Ὁ Κρεπί, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ πιστὸς στὸν ὄρκο τῆς φιλίας τοῦ Μπονάρ, πάλαιε ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σαπισμένο πτώμα τοῦ συντρόφου του. Τοῦ εἶχε ὀρκισθῆ ὅτι θὰ τὸν ἐνεταφίαζε σ' ἐλεύθερο χῶμα. Καὶ πράγματι κατάρθρωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ τὸν θάψῃ. Μὰ τὸ πιὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Κι' ἔτσι ἀλυσσοδεμένος μ' ἕνα πτώμα πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα κάθησε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου περιμένοντας τὸν θάνατο. Κι' ἐκεῖ τὸν θρῆκε ἐντελῶς τυχαία μιὰ περίπολος στρατιωτῶν καὶ τὸν μετέφερε ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ Κρεπί πάλαιψε δυὸ μῆνες μὲ τὸ θάνατο καὶ τέλος ἔγινε καλά. Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία του ὅμως εἶχε γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλία κι' ἕνα σωρὸ κόσμος ζητοῦσε νὰ τοῦ χαρισθῇ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Καὶ πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Κρεπί γύρισε πάλιν στὸ Παρίσι καὶ μάλιστα ἔγινε τίμιος ἄνθρωπος.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ